

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 • 50 • 2009

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

ГЮЛЕВА И ДРУГИ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 76963/01 г.)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

25 юни 2009 г.

ОКОНЧАТЕЛНО

25/09/2009 г.

Това решение може да претърпи редакционни промени.

По делото на Гюлева и други срещу България,

Европейският съд по правата на човека (Пето отделение), заседаващ като камера в състав:

Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), *председател*,
Райт Марусте (Rait Maruste),
Карел Юнгвирт (Karel Jungwiert),
Ренате Йегер (Renate Jaeger),
Марк Вилигер (Mark Villiger),
Изабел Беро-Льофевр (Isabelle Berro-Lefèvre),
Миряна Лазарова Трайковска (Mirjana Lazarova Trajkovska),

съдии,

и Клаудия Вестердик (Claudia Westerdiek), *секретар на Отделението*,
след проведено закрито заседание на 2 юни 2009 г.,

се произнесе със следното съдебно решение, постановено на същата дата:

ПРОЦЕДУРАТА

1. Делото е образувано по жалба (№ 76963/01 г.) срещу Република България, подадена на 28 ноември 2000 г. пред Съда на основание на чл. 34 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи („Конвенцията“) от трима български граждани – г-жа Елена Гюлева (първата жалбоподателка), която е родена през 1921 г. и е починала на 19 май 2008 г., г-жа Валентина Гюлева (втората жалбоподателка, родена през 1947 г.) и г-н Иван Гюлев (третият жалбоподател, роден през 1950 г.). Наследниците на г-жа Елена Гюлева са втората и третия жалбоподатели, които са заявили, че желаят да встъпят в производството вместо нея.

2. Жалбоподателите са представлявани от г-н М. Екимджиев – адвокат, практикуващ в град Пловдив. Българското правителство („правителството“) е представлявано от своя агент – г-жа М. Димова от Министерството на правосъдието.

3. На 30 юни 2004 г. г-жа Анна Кукова (родена през 1973 г.) се присъединява към делото като четвърта жалбоподателка.

4. На 25 септември 2007 г. Съдът обявява жалбата за частично недопустима и решава да изпрати уведомление на правителството относно оплакванията, че жалбоподателите са жертва на незаконно и произволно лишаване от собственост и че производството по Закона за възстановяване собствеността върху одържавени недвижими имоти е прекомерно продължително. Съдът решава също да разгледа едновременно допустимостта и съществуването на жалбата (чл. 29, ал. 3 от Конвенцията).

5. Г-жа Калайджиева, избраният по отношение на България съдия, се оттегля от заседанието по делото (чл. 28 от Правилника на Съда). На 1 октомври 2008 г. в съответствие с чл. 29, ал. 1, б. „а” от Правилника на Съда правителството информира Съда, че на нейно място ще заседава друг избран съдия, а именно г-жа Лазарова Трайковска.

ФАКТИТЕ

I. ОБСТОЯТЕЛСТВА ПО ДЕЛОТО

6. Първата жалбоподателка е майка на втората и третия жалбоподатели. Четвъртата жалбоподателка е дъщеря на втората жалбоподателка.

7. През 1968 г. първата жалбоподателка и нейният съпруг закупуват от държавата тристаен апартамент, който заема първия етаж на двуетажна сграда в град Пловдив. Площта му е около 95 квадратни метра. Те също така придобиват дял от парцела, върху който е построена сградата и дял от двора.

8. Целият имот става собственост на държавата по силата на национализацията, извършена от комунистическия режим в България през 1947 г. и в продължение на няколко години след това.

9. В годините след 1968-ма първата жалбоподателка и нейният съпруг правят подобрения в имота и построяват пристройка от 34 квадратни метра и гараж в двора.

10. На 29 септември 1992 г., скоро след приемането на Закона за възстановяване собствеността върху одържавени недвижими имоти, бившите собственици преди национализацията подават жалба по чл. 7 от същия закон срещу първата жалбоподателка и нейния съпруг.

11. След смъртта на съпруга на първата жалбоподателка на неуточнена дата, втората и третия жалбоподатели стават съсобственици на имота. Производството продължава срещу първата, втората и третия жалбоподатели.

12. Районният съд провежда девет съдебни заседания, разпитва свидетели и допуска писмени доказателства. Две отлагания, които причиняват закъснение от около пет месеца, са поискани от ищите – собствениците преди национализацията.

13. На 30 януари 1995 г. Пловдивският районен съд установява, че сделката от 1968 г. е действителна и отхвърля иска.

14. След обжалване, на 14 юли 1995 г. Пловдивският окръжен съд потвърждава решението на първоинстанционния съд. Съдилищата разглеждат и отхвърлят твърденията на ищеца, че апартаментът е придобит чрез злоупотреба със служебно положение.

15. На 20 май 1996 г. главният прокурор внася във Върховния съд искане за преразглеждане.

16. На 22 юли 1997 г. Върховният касационен съд, на когото делото е прехвърлено след реформата в съдебната система, допуска искането и като взема предвид, че по-долните съдилища не са разгледали всички аргументи на ищите, отменя решенията им и връща делото за ново разглеждане.

17. В новото производство на 21 юли 1998 г. Пловдивският районен съд отново отхвърля иска на ищите срещу първата, втората и третия жалбоподатели. Ищите обжалват.

18. На 12 юли 1999 г. Пловдивският окръжен съд отменя решението на първоинстанционния съд, обявява договора от 1968 г. за недействителен и възстановява собствеността на ищите върху първия етаж, дела от парцела и двора. С окончателно решение от 21 юни 2000 г. Върховният касационен съд потвърждава това решение. Съдилищата установяват, че съответният документ е подписан от заместник-министъра на архитектурата и градоустройството, вместо лично от министъра и заключават, че в резултат на това първата жалбоподателка и нейният съпруг не са придобили валидно имота през 1968 г.

19. Жалбоподателите, включително четвъртата жалбоподателка, които очевидно живеят във въпросния апартамент за неопределен период от време, отказват да напуснат имота.

20. През 2002 г. г-н и г-жа П., лицата, на които възстановените собственици продават имота през февруари 2002 г., подават ревандикационен иск срещу четиримата жалбоподатели. Исковата молба не споменава гаража.

21. През май 2002 г. г-н и г-жа П. разрушават гаража и построяват нов. Жалбоподателите се оплакват на прокуратурата, която смята, че спорът е с гражданскоправен характер и трябва да се реши в съда.

22. На 24 октомври 2002 г. Пловдивският районен съд се произнася с решение. Той разпорежда на жалбоподателите да опразнят имота.

23. Що се отнася до пристройката, съдът отбелязва липсата на разрешително за изграждането ѝ, но решава, че ревандикационният иск е безсмислен, тъй като жалбоподателите не владеят пристройката, която се заема от г-н и г-жа П. Съдът отхвърля иска на това основание.

24. Що се отнася до гаража, съдът прави коментар в смисъл, че той трябва да бъде разглеждан като държавна собственост, но не се произнася по въпроса, тъй като г-н и г-жа П. не предявяват претенции по отношение на гаража.

25. Последвалото обжалване от страна на жалбоподателите е неуспешно. Оказва се, че те освобождават апартамента на първия етаж през януари 2003 г. Производството приключва с окончателно решение от 9 февруари 2004 г.

26. През 2000 г. за първата, втората и третия жалбоподатели става възможно да получат частична компенсация от страна на държавата под формата на компенсаторни записи, които могат да бъдат използвани в приватизационни търгове или продадени на брокери. Жалбоподателите не се възползват от тази възможност в рамките на съответния двумесечен срок, който изтича през август 2000 г. През август 2006 г. те искат компенсаторни записи, като се аргументират, че законодателното изменение, прието през 2006 г., следва да се тълкува като подновяване на срока. Областният управител отказва. Последвалите жалби, подадени от първата, втората и третия жалбоподатели са отхвърлени с окончателно решение на Върховния касационен съд от 23 октомври 2008 г. Съдилищата считат, че въпросното законодателно изменение не води до ново право на компенсаторни записи и следователно не се отразява на съответния срок.

27. През 2005 г. г-н и г-жа П. предявяват иск срещу втората жалбоподателка, като търсят обезщетение за това, че тя не е опразнила имота през 2002 г. Това производство приключва на 10 юли 2006 г. Втората жалбоподателка е осъдена да заплати приблизително 4 600 български лева (BGN) като обезщетение (равностойността на приблизително 2 350 евро (EUR)).

II. ПРИЛОЖИМО ВЪТРЕШНО ПРАВО И ПРАКТИКА

1. Останалите приложими предистория, вътрешно право и практика са обобщени в решението на Съда по делото *Великови и други срещу България*, № 43278/98, № 45437/99, № 48014/99, № 48380/99, № 51362/99, № 53367/99, № 60036/00, № 73465/01, и № 194/02, 15 март 2007 г.

ПРАВОТО

I. ПРЕЮДИЦИАЛЕН ВЪПРОС

29. Съдът отбелязва в самото начало, че първата жалбоподателка е починала след подаване на настоящата жалба и че нейните деца – втората и третият жалбоподатели са изразили желанието си да продължат производството пред Съда (вж. параграф 1 и 6 по-горе). Не се оспорва, че децата на първата жалбоподателка са в правото си да поддържат жалбата от нейно име и Съдът не вижда причина да се произнесе по друг начин (вж. *Козимор срещу Полша* (*Kozimor v. Poland*), № 10816/02, §§ 25 – 29, 12 април 2007 г. и *Луканов*

срещу България, решение от 20 март 1997 г., Доклади 1997-II, § 35). От съображения за удобство текстът на това решение ще продължи да споменава г-жа Елена Гюлева като „първата жалбоподателка”.

II. ОПЛАКВАНИЯТА НА ЧЕТВЪРТАТА ЖАЛБОПОДАТЕЛКА

30. Съдът отбелязва, че в писмените си становища в отговор на твърденията на правителството, жалбоподателите признават, че четвъртата жалбоподателка никога не е имала собственически интерес спрямо въпросния апартамент и не е била страна в производството от 1992 – 2000 г. по Закона за възстановяване собствеността върху одържавени недвижими имоти (вж. параграфи 10 – 18 по-горе). Те също така поясняват, че нейните оплаквания засягат по същество производството по ревандикационния иск от 2002 – 2004 г. (вж. параграфи 19 – 25 по-горе). Правителството не представя коментар.

31. Съдът отбелязва, че доколкото оплакванията на всички жалбоподатели, включително четвъртата жалбоподателка, са свързани с производството от 2002 – 2004 г., те са обявени за недопустими от Съда в неговото частично решение от 25 септември 2007 г.

32. Доколкото четвъртата жалбоподателка твърди, че е жертва на нарушаване на правата ѝ по Конвенцията във връзка с производството по Закона за възстановяване собствеността върху одържавени недвижими имоти (производството от 1992 – 2000 г.), с последвалото твърдяно отнемане на собственост и с трудностите, понесени от всички жалбоподатели, Съдът, в светлината на всички материали, с които разполага, и доколкото тези оплаквания са от неговата компетентност, установява, че те не разкриват никаква проява на нарушаване на правата и свободите, изложени в Конвенцията или Протоколите към нея. От това следва, че останалите оплаквания на четвъртата жалбоподателка са явно необосновани и трябва да бъдат отхвърлени в съответствие с чл. 35, ал. 3 и 4 от Конвенцията.

III. ОПЛАКВАНИЯТА НА ПЪРВАТА, ВТОРАТА И ТРЕТИЯ ЖАЛБОПОДАТЕЛИ

A. Твърдяно нарушение на чл. 1 от Протокол № 1

33. Първата, втората и третия жалбоподатели се оплакват, че са лишени от собствеността си произволно, не по тяхна вина и без адекватно обезщетение. Както Съдът заявява в своето частично решение от 25 септември 2007 г., тези оплаквания следва да бъдат разгледани в съответствие с чл. 1 от Протокол № 1, който гласи следното:

„Всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право.

Предходните разпоредби не накърняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметнат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби.”

2. Правителството оспорва този аргумент.

1. Допустимост

3. Съдът отбелязва, че горните оплаквания не са явно необосновани по смисъла на чл. 35, ал. 3 от Конвенцията. Освен това той отбелязва, че те не са недопустими на други основания. Следователно трябва да бъдат обявени за допустими.

2. По същество

36. Първата, втората и третия жалбоподатели заявяват наред с другото, че тяхното дело е много подобно на делата *Богданови и Цилеви*, разгледани от Съда в неговото решение по делото *Великови и други* (цитирано по-горе). Те подчертават също така, че са претърпели прекомерно бреме поради факта, че втората жалбоподателка е осъдена да заплати обезщетение на новите собственици (вж. параграф 27 по-горе).

37. Правителството подчертава важността на законните цели, преследвани от Закона за възстановяване собствеността върху одържавени недвижими имоти.

38. Съдът отбелязва, че настоящото дело се отнася до едно и също законодателство и въпроси, както и делото *Великови и други*, цитирано по-горе.

39. Въпросите, от които е налице оплакване, представляват намеса в правата на собственост на първите трима жалбоподатели и следва да бъдат разгледани в рамките на второто изречение на първата алинея на чл. 1 от Протокол № 1 като лишаване от собственост.

40. Прилагайки критериите, посочени по делото *Великови и други* (цитирано по-горе, §§ 183 – 192), Съдът отбелязва, че документът за собственост на първата, втората и третия жалбоподатели е обявен за недействителен и те са лишени от тяхната собственост на единственото основание, че съответният документ е подписан през 1968 г. от заместника на длъжностното лице, на което е поверено съответното правомощие. Държавната администрацията, а не жалбоподателите са отговорни за този пропуск.

41. Съдът счита, че по тази причина настоящото дело е подобно на тези на *Богданови и Цилеви*, разгледани в неговото решение по делото *Великови и други* (вж. § 220 и § 224 от това съдебно решение, цитирано по-горе), където той е приел, че в такива случаи справедливият баланс, изискуем съгласно чл. 1 от Протокол № 1, не може да бъде постигнат без адекватно обезщетение.

42. Възниква въпросът дали е налице адекватно обезщетение на разположение на първата, втората и третия жалбоподатели.

43. Опитът им да получат компенсаторни записи през 2006 г. е неуспешен (вж. параграф 26 по-горе). Вярно е, че през 2000 г. те са могли да подадат заявление за компенсаторни записи, но не са го направили, както в случаят и в едно от делата, разгледани в решението *Великови и други* (вж. §§ 226 – 228) – делото *Цилеви*. Съдът счита, че в резултат на това жалбоподателите са пропуснали възможността да получат между 15% и 25% от сумата, която в съответствие с приложимите разпоредби представлява стойността на имота към момента, тъй като това е ставката, по която са се търгували компенсаторните записи до края на 2004 г. Фактът, че цените на записите се повишават в края на 2004 г., не може да доведе до заключението, че властите са щели да им осигурят адекватно обезщетение. Всъщност жалбоподателите не биха могли да предвидят цените на компенсаторните записи или законодателните изменения, а Съдът не може да разсъждава, дали те са щели да чакат четири или повече години преди да продадат записите си. Освен това законодателството в областта на обезщетенията се променя често и не е предвидимо (*Великови и други*, цитирано по-горе, §§ 191 и 226). Както Съдът е постановил по делото *Великови и други*, отказът на жалбоподателите да се възползват от схемата за компенсаторни записи следва да бъде взет под внимание при разглеждането на чл. 41, но не може да повлияе решително върху резултата от оплакването им по чл. 1 от Протокол № 1.

44. При тези обстоятелства Съдът намира, че на жалбоподателите не е осигурена ясна и предвидима възможност да получат адекватно обезщетение.

45. Ето защо е налице нарушение на чл. 1 от Протокол № 1.

Б. Твърдяно нарушение на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията

4. Първата, втората и третия жалбоподатели се оплакват от нарушение на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията във връзка с продължителността на производството по Закона за възстановяване собствеността върху одържавени недвижими имоти. Правителството оспорва това твърдение.

5. Чл. 6, ал. 1 гласи, доколкото е приложим:

„Всяко лице, при решаването на правен спор относно неговите граждански права и задължения ... има право на ... гледане на неговото дело в разумен срок от ... съд ...”

1. Допустимост

6. Съдът отбелязва, че горното оплакване не е явно необосновано по смисъла на чл. 35, ал. 3 от Конвенцията. Освен това той отбелязва, че то не е недопустимо на други основания. Следователно трябва да бъде обявено за допустимо.

2. По същество

49. Периодът, който трябва да бъде взет предвид, започва на 29 септември 1992 г. и приключва на 21 юни 2000 г. Така той продължава седем години и почти девет месеца за три инстанции.

50. Съдът подчертава, че разумността на продължителността на производството трябва да се преценява в светлината на обстоятелствата по делото и с оглед на следните критерии: сложността на делото, поведението на жалбоподателя и съответните власти и правния интерес на жалбоподателя в спора (вж., наред с много други източници, *Фридлиндер срещу Франция (Frydlender v. Franc)* [ГК], № 30979/96, § 43, ЕСПЧ 2000-VII).

51. Съдът често е установявал нарушения на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията по дела, повдигащи въпроси, подобни на този в настоящото дело (вж. решението по делото *Фридлиндер*, цитирано по-горе, и *Масленкови срещу България*, № 50954/99, § 44, 8 ноември 2007 г.).

52. След като разгледа всички представени пред него материали и като взе предвид установената си практика по този въпрос, Съдът счита, че по настоящото дело продължителността на производството е прекомерна и не отговаря на изискването за „разумен срок”. За да достигне до този извод, Съдът отчита общата продължителност на производството, закъсненията по вина на властите, както и факта, че относителната фактическа сложност на делото не може да обясни продължителността на производството (вж. параграфи 10 – 18 по-горе). По-специално намесата на Главния прокурор в производството удължава значително неговата продължителност (вж. параграфи 14 – 18 по-горе). Съдът счита също така, че жалбоподателите не са отговорни за каквото и да е значително забавяне.

53. Ето защо е налице нарушение на чл. 6, ал. 1.

V. ПРИЛОЖЕНИЕ НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

7. Чл. 41 от Конвенцията гласи:

„Ако Съдът установи нарушение на Конвенцията или на Протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевщата страна.”

A. Вреди

55. По отношение на имуществени вреди жалбоподателите претендират 173 228 евро за стойността на процесния имот (151 200 евро според жалбоподателите) плюс 22 028 евро, които жалбоподателите твърдят, че са щели да спечелят, ако са отдавали под наем апартамента между 1 февруари 2002 г. и 30 май 2008 г. Жалбоподателите представят експертна оценка от нает от тях експерт и други документи.

56. По отношение на неимуществени вреди жалбоподателите претендират 30 000 евро за претърпените от тях болки и страдания в резултат от нарушаването на правата им по Конвенцията.

57. Правителството не представя коментар.

58. Съдът, като прилага подхода, определен в решението му по делото *Тодорова и други срещу България* (справедливо обезщетение), № 48380/99, № 51362/99, № 60036/00 и № 73465/01, 24 април 2008 г., смята, че е целесъобразно да присъди обща сума на жалбоподателите по отношение на имуществени и неимуществени вреди.

59. При определяне на сумата Съдът взема предвид представените от страните доказателства и информацията на негово разположение за съответния пазар на недвижими имоти. Той също така взема предвид отказа на жалбоподателите да използват схемата на компенсаторни записи, която е могла да им осигури през 2000 или 2001 г. частична компенсация в размер на 15 до 25% от сумата, която в съответствие с приложимите разпоредби е представлявала стойността на имота по това време. Както Съдът е установил по делото *Тодорова и други* (цитирано по-горе, §§ 43 – 46), отказът на жалбоподателите да използват схемата на компенсаторни записи следва да доведе до намаляване, макар и скромно, на присъденото справедливо обезщетение.

60. Въз основа на информацията и съображенията, изложени по-горе, и като взема предвид в допълнение болките и страданията, претърпени от жалбоподателите в резултат от прекомерната продължителност на производството от 1992 – 2000 г., Съдът присъжда общо на жалбоподателите 79 000 евро по отношение на всички вреди. Тази сума трябва да бъде платена на втората и третия

жалбоподатели, които са жертва на установените нарушения и са наследници на първата жалбоподателка.

Б. Разноски

61. Жалбоподателите претендират също 3 476,80 евро за 49 часа и 40 минути правна работа по делото на техния процесуален представител при часова ставка от 70 евро. Те също така претендират 103 евро за превод, 92 евро за разходи за експертната оценка, 39 евро за пощенски разходи и 20 евро за копиране и печат. Жалбоподателите представят копия от договор за процесуално представителство, почасова справка за извършена правна работа, фактури и разписки. Те искат сумите, присъдени им за разноски, да бъдат преведени директно по банковата сметка на техния процесуален представител.

62. Правителството не представя коментар.

63. Според установената практика на Съда жалбоподател има право на възстановяване на разноски само доколкото е доказано, че те са действително и по необходимост направени и са в разумен размер. В настоящия случай Съдът счита, че броят на часовете правна работа, претендиран от жалбоподателите, е прекомерен, по-специално с оглед на факта, че техният процесуален представител участва в редица други дела, касаещи същите правни въпроси като тези по настоящото дело (вж. *Великови и други*, цитирано по-горе). Затова Съдът намира за разумно да присъди 2 500 евро по отношение на адвокатски хонорар. Претенцията по отношение на другите разноски трябва да бъде уважена в пълен размер. Така общата сума, присъдена за разноски, е 2 754 евро.

В. Лихва за забава

8. Съдът счита за подходящо лихвата за забава да бъде изчислена на основата на пределния лихвен процент по заеми на Европейската централна банка, с добавени три процентни пункта.

ПО ИЗЛОЖЕНИТЕ СЪОБРАЖЕНИЯ СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО:

1. *Обявява* за недопустима жалбата на четвъртата жалбоподателка;
2. *Обявява* за допустима жалбата на първата, втората и третия жалбоподатели, че те са жертва на неоправдано лишаване от собственост и че производството по Закона за възстановяване

собствеността върху одържавени недвижими имоти в техния случай е прекомерно продължително;

3. *Постановява*, че е налице нарушение на чл. 1 от Протокол № 1 към Конвенцията;

4. *Постановява*, че е налице нарушение на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията;

5. *Постановява*

(а) ответната държава да заплати общо на втората и третия жалбоподатели в срок от три месеца от датата, на която съдебното решение влезе в сила в съответствие с чл. 44, ал. 2 от Конвенцията, EUR 79 000 (седемдесет и девет хиляди евро) за вреди, заедно с всички данъци, които могат да бъдат дължими върху тази сума, и EUR 2 754 (две хиляди седемстотин петдесет и четири евро) за разноси, заедно с всички данъци, които могат да бъдат дължими от жалбоподателите върху тази сума, в легова равностойност към датата на плащането;

(б) присъдената сума по отношение на разноси, а именно EUR 2 754, да бъде преведена директно по банковата сметка на процесуалния представител на жалбоподателите;

(в) след изтичане на горецитирания тримесечен срок до извършване на плащането ще бъде дължима обикновена лихва върху горната сума в размер, равен на пределния лихвен процент по заеми на Европейската централна банка за периода на забава, с добавени три процентни пункта;

6. *Отхвърля* останалата част от иска на жалбоподателите за справедливо обезщетение.

Изготвено на английски език и оповестено в писмен вид на 25 юни 2009 г. в съответствие с чл. 77, ал. 2 и 3 от Правилника на Съда.

Клаудия Вестердик
Секретар на Отделението

Пеер Лоренцен
Председател